

Arrest

nr. 206 663 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juni 2018.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn,

Op 9 maart 2018 meldt verzoeker zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken als niet begeleide minderjarige.

Op 20 maart 2018 liet de Dienst Voogdij bij de Dienst Radiologie van het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-over-Heembeek (BE) een medisch onderzoek uitvoeren. Op basis van dit medisch onderzoek uitgevoerd op 23 maart 2018 werd besloten dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaren een goede schatting is.

Op 23 maart 2018 werd de voogdij daarop opgeheven.

Op 16 maart 2018 diende verzoeker een asielaanvraag in, ten overstaan van de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (Eurodac) blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd in Italië op 23 november 2017 en hij er op 14 december 2017 om internationale bescherming verzocht.

Op 10 april 2018 verzoeken de Belgische autoriteiten aan Italië de overname van verzoeker op grond van artikel 25(1) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 14 mei 2018 wordt verzoeker gehoord in het kader van de procedure ter verkrijging van internationale bescherming.

De Italiaanse autoriteiten antwoorden niet.

In een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van verzoeker dd. 4 juni 2018 worden de Belgische autoriteiten verzocht om het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen met toepassing van artikel 3(2) en 17(1) van Verordening 604/2013.

Op 4 juni 2018 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat Italië geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker overeenkomstig artikel 22(7) van de Dublin III-verordening.

1.2. Op 26 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing.

1.3. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : A. O.

voornaam : S.

geboortedatum : 09.09.1997

geboorteplaats : M.

nationaliteit : Ethiopië

Alias: A. O., S., geboren te Moyale op 09.09.2001, Ethiopië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(d) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Ethiopië verklaart te zijn, meldde zich op 09.03.2018 bij onze diensten aan als niet-begeleide minderjarige. Vervolgens verzocht betrokkene op 16.03.2018 om internationale bescherming in België. Betrokkene legde een kopie van zijn geboortecertificaat voor. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 23.11.2017 in Italië geregistreerd werd

omwille van illegale binnenkomst en dat hij op 14.12.2017 om internationale bescherming verzocht in Italië.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene geboren te zijn op 09.09.2001 waardoor hij door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige. Echter liet de Dienst Voogdij op 20.03.2018 voor betrokkene bij de Dienst Radiologie van het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Nederover-Heembeek (BE) een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: "op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat A. O. S. op datum van 20-03-2018 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2tal jaar een goede schatting is".

Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is werd de voor betrokkene ingestelde voogdij op 23.03.2018 opgeheven. Bijgevolg wordt betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige waardoor zijn geboortedatum op 14.05.2018 door onze diensten werd vastgelegd op 09.09.1997.

Op 14.05.2018 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hierin verklaarde betrokkene in januari 2016 vertrokken te zijn vanuit Ethiopië en hij stelde eerst naar Soedan te zijn gereisd waar hij ca. 5 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Libië waar hij ongeveer 5 maanden verbleef alvorens verder door te reizen naar Italië. Betrokkene verklaarde in november 2017 in Italië te zijn gearriveerd en het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 23.11.2017 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Vervolgens verzocht betrokkene op 14.12.2017 om internationale bescherming in Italië. Betrokkene bevestigde dat hij reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Italië en hij stelde desbetreffend nog geen beslissing te hebben verkregen hieromtrent. Hij verklaarde ca. 4 maanden in Italië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar

Frankrijk waar hij 8 dagen verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar België waar hij op 16.03.2018 om internationale bescherming verzocht.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om internationale bescherming te verzoeken in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat België een goed land is en omdat de mensen vriendelijk zijn in België.

Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet terug naar Italië te willen en hij stelde dat hij in Italië verplicht werd om internationale bescherming te verzoeken. Hij verduidelijkte verder wel dat er niets mis was met Italië maar dat hij in België meer vrienden heeft en dat die hem vertelde dat de mensen in België vriendelijker zijn.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 10.04.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) vanaf d.d. 25.04.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 04.06.2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

In een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 04.06.2018 worden onze diensten verzocht om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen met toepassing van artikel 3(2) en 17(1) van Verordening 604/2013.

We merken vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden

aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat België een goed land is waar de mensen vriendelijk zijn. Verder verklaarde hij ook niet terug naar Italië te willen omdat hij in België meer vrienden heeft en dat die betrokkene vertelden dat de mensen in België vriendelijker te zijn. Desbetreffend merken we op dat deze specifieke verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortvloeit uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Italië. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betreffende de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 04.06.2018 wensen we vooreerst op te merken dat er desbetreffend ook verwezen wordt naar verscheidene rapporten en documenten die vaak reeds gedateerd zijn (cfr. 2012-2013) en deze tevens ook niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd vermits het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, immers niet altijd de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten bewijst. De in de analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Zo wensen we eerst te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede

de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat hij reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Italië.

Hij verklaarde in dit verband dat hij in Italië gedwongen werd om internationale bescherming te verzoeken.

Hieromtrent benadrukken we dat betrokkene wel degelijk de keuze had om niet om internationale bescherming te verzoeken in Italië en daarbij de mogelijkheid had om het grondgebied van Italië weer te verlaten. Echter tonen de verklaringen van betrokkene aan dat hij in Italië tijdens zijn verblijf de nodige materiële opvangvoorzieningen genoot, die verbonden zijn aan een statuut van verzoeker om internationale bescherming. Het feit dat betrokkene dan ook om internationale bescherming diende te verzoeken om deze materiële opvangvoorzieningen te verkrijgen, alsook om gemachtigd te zijn om op het Italiaanse grondgebied te verblijven, kan dan ook niet beschouwd worden als een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen in dit verband echter wel te verwijzen naar de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene waarin benadrukt wordt dat betrokkene in Italië onvoldoende juridisch geïnformeerd werd alsook geen sociale of juridisch bijstand verkreeg. Hieromtrent merken we op dat betrokkene zelf tijdens zijn gehoor geen melding maakte van dergelijke problemen, zo verklaarde hij dat niets mis was met Italië. Verder verwijzen we in dit verband ook naar artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat verzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de de procedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Verder verwijzen we ook naar artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Op basis van dit artikel kan er van worden uitgegaan dat Italië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt. Uit het AIDA-rapport over Italië kan betreffende deze informatievoorziening ook worden afgeleid dat er enkele praktische moeilijkheden zijn hieromtrent maar niet dat er een volledig gebrek is aan informatievoorziening aan verzoekers om internationale bescherming in Italië. Zo worden de politionele instanties in Italië bij wet verplicht om via een schriftelijke brochure verzoekers en kandidaat-vluchtelingen te informeren over hun rechten, verplichtingen, etc. (p. 65). Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat betrokkene in Italië niet voldoende geïnformeerd is of geïnformeerd zal worden en dat hij op basis hiervan een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er in Italië ook verscheidene NGO's actief die voorzien in deze informatievoorziening, net zoals het UNHCR en zal betrokkene ook in de opvangcentra voldoende mogelijkheden tot informatievoorziening hebben (p. 65). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat, afhankelijk van de organisatie van het opvangcentrum, de informatie over de procedure al dan niet uitgebreid is, maar nergens wordt aangegeven dat de informatie zodanig beperkt is dat het op een systeemfout wijst. Verder sluit het AIDA-rapport ook niet uit dat er in Italië kosteloze bijstand van een advocaat is, maar geeft het slechts aan dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is.

Uit het AIDA-rapport blijkt tevens dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Het wordt hierbij dan ook niet aangetoond dat het feit dat de kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat betrokkene bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor verder ook dat hij zijn land ontvluchtte omwille van zijn seksuele geaardheid. Desbetreffend merken we vooreerst op dat redenen die slaan op het inhoudelijke karakter van het verzoek om internationale bescherming en de vraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene betreffende zijn verzoek om internationale bescherming in Italië verklaarde betrokkene dat hij hieromtrent nog geen definitieve beslissing ontving. Hij verklaarde dat hij uit Italië vertrok voor hij een interview kon afleggen.

Op basis van deze verklaring werd de terugname van betrokkene aan de Italiaanse instanties dan ook verzocht met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming inderdaad nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder benadrukken we dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo stelt het AIDA-rapport dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48). Desbetreffend worden er zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29: "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation".) We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM desbetreffend. Lezing van beide rapporten leidt dan ook niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Daarnaast benadrukken we in dit verband ook dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Italië reeds geregistreerd werd, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek en de verklaringen van betrokkene, waardoor betrokkene niet opnieuw de gehele registratieprocedure zal moeten doorlopen.

De advocaat van betrokkene benadrukt in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook de omstandigheden betreffende opvangvoorzieningen in Italië en dat deze heden bijzonder precair zijn in Italië. Hieromtrent wensen we vooreerst nogmaals op te merken dat betrokkene desbetreffend tijdens zijn gehoor geen melding maakte van deze precaire omstandigheden. Zo verklaarde hij expliciet dat er niets mis was met Italië. Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur na indienen van een verzoek om internationale bescherming zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke

materiële opvangvoorzieningen, omdat een verzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*“Schweizerische Flüchtlingshilfe” – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*”, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het verkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde psychologische problemen te hebben waardoor hij niet goed kan slapen en hij verklaarde hiervoor ook medicatie te hebben gekregen van de dokter in het opvangcentrum. Daarnaast verklaarde hij ook ademhalingsproblemen te hebben en hij stelde hiervoor in Italië reeds onderzoeken te hebben ondergaan. Betreffende deze door betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen wensen we op te merken dat er desbetreffend door betrokkene, of door zijn advocaat, tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht. Er zijn dan ook heden in het administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Daarnaast zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Dit wordt daarbij ook aangetoond door de verklaringen van betrokkene vermits hij stelde in Italië behandeld te zijn geweest omwille van zijn ademhaling – en neusproblemen. Daarnaast verwijzen we in dit verband naar het voormelde AIDA rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent. In het rapport wordt ook duidelijk gesteld dat deze toegang tot de gezondheidszorg niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat tevens ook kandidaat vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg in het kader van het nationale systeem van gezondheidszorg in Italië. Zo maakt het rapport melding van enkele praktische en bureaucratische obstakels maar deze kunnen niet als systeemfouten worden beschouwd. Zo is het feit dat een taalbarrière een obstakel kan zijn geen exclusiviteit van Italië en geldt deze net zo goed voor andere lidstaten. Daarnaast krijgen verzoekers een gezondheidsverzekeringskaart (*“tessera sanitaria”*), die recht geeft op noodzakelijke medische bijstand, bij inschrijving bij de bevoegde diensten van hun verklaarde woonplaats. Het rapport meldt dat er in 2016 een achterstand was wat de afgifte van kaarten betreft, maar dat in 2017 geen melding meer werd gemaakt van dergelijk probleem. (p. 93-95) We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene waarin benadrukt wordt dat betrokkene heden een kwetsbaar profiel zou hebben. De advocaat van betrokkene verwijst desbetreffend ook naar het arrest van het EHRM in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland*, waarin gesteld wordt dat verzoekers om internationale bescherming een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Hieromtrent merken we op dat een overdracht in gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1997 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat er tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn

2013/33/EU. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 14.05.2018 tevens ook dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Zo stelde hij in dit verband wel psychologische problemen te hebben maar hij verklaarde dat deze geen invloed hebben op zijn procedure. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen procedurele noden heeft.

Verder benadrukken we dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse systeem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van verzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van verzoekers naar Italië te schorsen. Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport wordt ook aangehaald door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst en is een actualisatie van een rapport uit 2013. Het besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor verzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot verzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om verzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan haar lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. Zo benadrukken we ook dat het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14). Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74). Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74). Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Zo wensen we ook te verwijzen naar het rapport uitgaande van OSAR en Danish Refugee Council (DCR). Dit rapport, wat ook wordt aangehaald door de advocaat van betrokkene, legt de aandacht op kwetsbare individuen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en formuleert desbetreffend verscheidene tekortkomingen. We benadrukken hieromtrent dat bovenstaande ons reeds deed besluiten dat betrokkene niet tot een dergelijke kwetsbare profiel behoort. Daarnaast merken we op dat het aangevoerde rapport de focus legde op verscheidene case studies met een zeer specifiek profiel zoals zwangere vrouwen, gezinnen met minderjarige kinderen of alleenstaande moeders maar dat deze profielen echter sterk verschillen van het individuele profiel van betrokkene. Daarnaast merken we op dat de beperkte focus van het rapport er niet toe kan leiden om op basis van dit rapport algemene en systematische conclusies te trekken over personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en over de wijze waarop zij worden opgevangen in Italië. Zo merken we op dat het in de conclusie van het rapport ook tevens duidelijk wordt vermeld dat er sprake was van sterke onderlinge verschillen en arbitraire ervaringen wat tevens ook aantoonde dat het moeilijk is om systematische conclusies te trekken uit dit aangevoerde rapport. Daarnaast verwijzen we in dit verband ook nogmaals naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen

aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*, 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. Desbetreffend merken we op dat het beschreven rapport, zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast beschrijft het rapport met name zwaar wangedrag van politie bij het weigeren van de afgifte van vingerafdrukken en kan dit niet veralgemeend worden op de situatie in de onthaalvoorzieningen in Italië. De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook naar de meer actuele situatie in Italië waarbij gesteld wordt dat de migratiedruk in Italië opnieuw toegenomen is. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de loutere bewering dat het aantal immigranten opnieuw fors is toegenomen niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Italië geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen een verzoek om internationale bescherming indienen in Italië en effectief moeten worden opgevangen daar. Daarnaast wensen we ook op te merken dat de door de advocaat van betrokkene aangehaalde elementen desbetreffend ook altijd niet specifiek betrekking hebben op de situatie van Dublin-terugkeerders. Verder verwijzen we in dit verband ook naar de bijeenkomst van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op Europees niveau waarin engagementen werden uitgesproken, zowel door de lidstaten als door de Europese Commissie, om de solidariteit met Italië te versterken omwille van de toenemende instroom en werd er door de Europese Commissie tevens ook een concreet actieplan voorgesteld (*"Action plan on measures to support Italy, reduce pressure along the Central Mediterranean route and increase solidarity"*, d.d. 04.07.2017). Hierin bevestigden de Europese Commissie dat de aanhoudende stroom van migratie langs de route via de Middellandse Zee een structurele uitdaging is voor de EU alsook een dringende en serieuze kwestie, waarbij ook concrete maatregelen en voorstellen werden aangebracht door de Europese Commissie in het kader van deze aanhoudende toestroom zoals onder meer een coördinatie van de reddingsmissies in de Middellandse Zee, het blijvend inzetten op relocatie en uitgebreidere inspanningen van de lidstaten hieromtrent alsook bijkomende fondsen van de lidstaten voor het EU Trust Fund. Daarnaast werden er ook concrete voorstellen aangebracht gericht op de implementatie van het Europees migratiebeleid in Italië zoals de implementatie van de "Minniti Law" in Italië met als doel om tot een meer effectief Italiaans systeem tot verkrijgen van internationale bescherming te komen, een toename van de capaciteit in de "hotspots" alsook van de algemene opvangcapaciteit en het voorzien in voldoende toegang tot gerechtelijke procedures en voorzien in een snellere behandeling van de verzoeken.

Verder wordt door de EU ook voorzien in bijkomende financiële steun aan Italië in het kader van migratiemanagement (specifiek bijkomend bedrag van 35 miljoen euro). We benadrukken dan ook dat het feit dat een land wordt geconfronteerd met een toevloed aan vluchtelingen niet automatisch impliceert dat de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in dat land ernstige gebreken vertoont of de opvangmodaliteiten er niet deugdelijk zijn. Verder verwijst de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst in dit verband ook expliciet naar de door de Europese Commissie verscheidene genomen maatregelen betreffende relocatie. We benadrukken hierbij dat het door de Europese Unie opgesteld relocatieprogramma los staat van de bepalingen van Verordening 604/2013 en net ingesteld zijn om de Italiaanse autoriteiten via Europese solidariteit te ondersteunen om onder meer de uitdagingen betreffende opvang en behandeling van de massale instroom van verzoekers aan te systemische tekortkomingen zijn betreffende de omstandigheden van opvang en van behandeling in Italië. Het kan dan ook enkel worden aangemoedigd dat op het niveau van de Europese Unie naar solidaire oplossingen wordt gezocht. Daarnaast volstaat dit ook niet om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten op systematische wijze falen aan hun verplichtingen inzake de Opvangrichtlijn te voldoen voor de specifieke groep van Dublinterugkeerders waartoe betrokkene behoort.

We merken verder op dat de betrokkene geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin

van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene aan dat hij in Italië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven en verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor dat er niets mis was met Italië.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die om internationale bescherming verzoekt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De vordering werd ingediend binnen de vijf dagen en betreft een tweede of latere verwijderingsmaatregel. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan

worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Verzoeker voert in een “EERSTE EN ENIGE MIDDEL” de “SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM” aan.

Verzoeker vervolgt:

“In de bestreden beslissing wordt meermaals gesteld dat verzoeker verklaarde dat met Italië niets mis is. Verzoeker is echter van mening dat het in Italië voor hem niet mogelijk is een menswaardige behandeling te verkrijgen, hetgeen zijn eerdere tocht naar België verklaard.

Dat verwerende partij bij het nemen van het voorliggend besluit rekening moest houden met alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten.

Dat verzoeker gedurende zijn persoonlijke onderhoud duidelijk de volgende gegevens heeft aangebracht: verzoeker is een homoseksuele asielzoeker, verzoeker heeft te kampen met een psychologische problematiek en wordt hiervoor opgevolgd in het gesloten centrum (stuk 2), verzoeker verbleef een lange periode in Libië (een land dat gekend staat voor de systematische praktijk van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling). Verzoeker heeft derhalve duidelijk naar voor gebracht dat hij een zeer kwetsbaar profiel heeft, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent te kunnen beweren. Verwerende partij heeft deze overwegingen immers geenszins in rekening gebracht.

Dat de homoseksualiteit van verzoeker ervoor zorgt dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Dit brengt met zich mee dat er ook bepaalde vereisten zijn met betrekking tot opvang en medische voorzieningen.

Dat vervolgens tevens zijn psychologische gezondheid ervoor zorgt dat bijkomende maatregelen getroffen moeten worden met betrekking tot de opvang, toegang tot medische diensten en behandeling van het dossier: “Adam verblijft sinds 26/06 in het gesloten asielcentrum in Steenokkerzeel en is sindsdien 3x door een arts gezien. Adam heeft vooral psychologische problemen waarvoor eerder reeds therapie werd voorzien via CARDA. Zij omschrijven Adam als een kwetsbaar persoon. Hij ervaart veel stress, maar is wel een intellectueel man en heeft symboliek en goede reflectie.

Verdere psychologische begeleiding werd voorzien bij ons in het centrum. Adam geeft aan dat deze gesprekken hem helpen om eerdere trauma’s te verwerken en wenst deze therapie verder te zetten.” (stuk 2)

Dat verwerende partij nalaat hiermee rekening te houden, ondanks het gegeven dat verzoeker dit specifiek heeft gemeld gedurende zijn gehoor.

Verwerende partij meent dit naast zich neer te kunnen leggen gelet op de afwezigheid van enige medische documentatie. Verwerende partij is echter gehouden tot het voeren van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek naar het bestaan van een reëel risico voor een schending van artikel 3 EVRM. Zij dient haar besluit te baseren op alle gegevens die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten. Verzoeker stelt psychologische problemen te kennen, daarnaast stelt verzoeker te zijn gevlucht omwille van zijn homoseksualiteit en een zeer lange periode in Libië te hebben verbleven. Dat verwerende partij deze elementen op deugdelijke wijze had moeten onderzoeken. Dat verwerende partij, indien zij dit noodzakelijk achtte om de waarachtigheid van deze verklaringen van verzoeker te beoordelen, een proprio motu onderzoek diende te voeren.

Dit werd tevens vastgesteld door het EHRM: “90. In assessing the risk, the Court may obtain relevant materials proprio motu. This principle has been firmly established in the Court’s case-law (see H.L.R. v. France, cited above, § 37; Hilal, cited above, § 60; and Hirsi Jamaa and Others v. Italy [GC], no. 27765/09, § 116, ECHR 2012). In respect of materials obtained proprio motu, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see F.G. v. Sweden, cited above, § 117, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see Salah Sheekh, cited above, § 136). »

Dat, indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar medische en psychologische zorgen.

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan als asielzoeker, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië.

Verzoeker behoort immers, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

“De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448). Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het OSAR rapport en de beslissing van het “Tribunal administratif de Rennes” waarnaar zij verwijst, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij – die de verzoekende partij niet heeft gehoord over een mogelijke overdracht naar Italië en die niet onwetend kan zijn van het bestaan van bepaalde rapporten - een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een overdracht naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.”

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Italië conform de Dublin III-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet.

Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening.

In eerste instantie verwijst verzoeker naar het AIDA-rapport omtrent Italië:

“According to Eurostat, Italy received 4,061 incoming transfers in 2016. Although data for 2017 are not available, organisations providing legal assistance in Rome report an increase in Dublin returnees.¹⁷⁹ Only in cases where it expressly recognises its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most conveniente airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned.

In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (“verbale di invito”) indicating the competent Questura where he or she has to go.”

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het voorliggende verzoek op stilzwijgende wijze werd aanvaard. De Italiaanse overheden zullen derhalve geen ondersteuning bieden, noch vooraf informeren welke Questura verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker zal reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten.

“The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan and invited to appear before the Questura of Catania in Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura

nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. (...)

Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination.¹⁸² Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee's case will depend on the category they fall into.

□ Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure;

□ Where the person had already submitted an asylum applications, the following situations may arise:

- The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;

- The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. If not, he or she may lodge an appeal when notified.

- The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues;

- The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview.

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure (see Registration) which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland*,¹⁸³ concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together."¹⁸⁴ As mentioned in *Dublin: Procedure*, the Dublin Unit has transmitted to the other Member States' Dublin Units a list of SPRAR projects for housing returning families with children.

On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy.¹⁸⁵ The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it was not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that "families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights."¹⁸⁶ The findings of these monitoring activities remain valid for 2017, with access to accommodation remaining a 'lottery' for Dublin returnees. In its latest report of February 2018, MSF documents an increase in Dublin returnees among homeless persons in Rome who have no immediate and automatic access to the reception system."

Dat verzoeker, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van homoseksuele verzoeker van internationale bescherming met een psychologische problematiek de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist.

Dat verzoeker in het verleden verschillende trauma's heeft opgelopen, waardoor hij heden psychologische begeleiding vereist, blijkt uit het medische attest van de centrum arts. (stuk 2) Dat in Italië ook hiervoor geen aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

"In February, the government introduced measures to accelerate the asylum procedure, including by limiting appeals against negative decisions, and announced plans for new immigration detention centers around the country.

The central government faced problems finding accommodation for asylum seekers across Italy, with many communities refusing to host reception centers. Many reception centers lack care and support for sexual violence survivors, as well as survivors of other traumatic violence. Italy's failure to provide long-term support to individuals granted international protection was on stark display in August, when police violently evicted hundreds of homeless Eritrean refugees from an occupied building in Rome. »

"The International Organization for Migration (IOM), UNHCR, and NGOs reported instances of labor exploitation of asylum seekers, especially in agriculture and the service sector (see section 7.b.), and sexual exploitation of unaccompanied minors (see section 6, Children).

On May 15, nearly 200 migrants and refugees occupied several streets in the center of Modena to protest long delays in processing asylum claims and mistreatment by the leaders of migration camps. During the year asylum seekers also staged protests against substandard living conditions and protracted asylum processes at shelters for asylum seekers in Genova, Arezzo, and Trento.

In December 2016 the CPT expressed concern over the treatment of foreigners during removal operations and criticized the practice of expelling asylum seekers whose appeal of the rejection of their asylum requests were still pending. The CPT also expressed concern regarding the government decision to inform rejected asylum seekers of their pending expulsion only one day in advance, thereby preventing them from undergoing medical screening before boarding the expulsion flight.

Corruption and organized crime caused resources to be diverted away from asylum seekers and refugees. For example, in April a court sentenced Luca Odevaine to six months in prison for embezzling funds from the Mineo reception center. On July 17, authorities arrested 68 persons from the 'Ndrangheta criminal organization for embezzling funds from the Capo Rizzuto reception center in Calabria.

Protection of Refugees

Access to Asylum: The law provides for the granting of asylum or refugee status, and the government has established a system for providing protection to refugees. NGOs and independent observers identified difficulties in asylum procedures, including inconsistency of standards applied in reception centers and insufficient rates of referral of trafficking victims and unaccompanied minors to adequate services. (...)

Employment: Asylum seekers may work legally two months after submitting an asylum request. Employers continued to discriminate against noncitizens in the labor market, taking advantage of insufficient enforcement of legal protection for noncitizens against exploitation. In addition, high unemployment limited the possibility of legal employment for large numbers of refugees.

Access to Basic Services: Authorities set up temporary centers to house mixed-migrant populations, including refugees and asylum seekers, but could not keep pace with the high number of arrivals and the increased number of asylum claims. The government's system of reception centers and shelters for asylum seekers continued to be stretched beyond capacity. In December an estimated 201,000 persons were housed in sites throughout the country. A small percentage were housed in centers run directly by local authorities, generally considered of high quality, while the rest were in centers whose quality varied greatly and included many repurposed facilities, such as old schools, military barracks, and apartments in residential buildings. Representatives of UNHCR, the IOM, and other humanitarian organizations and NGOs reported thousands of legal and irregular foreigners, including migrants and refugees, living in abandoned buildings and in inadequate and overcrowded facilities in Rome and other major cities and having limited access to health care, legal counseling, basic education, and other public services.

In some instances, refugees and asylum seekers who worked in the informal economy were not able to rent apartments, especially in large cities. They often squatted in buildings where they lived in substandard conditions with their children. On August 19 and 24, police forcibly evicted hundreds of migrants and refugees who had squatted in a building in the center of Rome. AI, Human Rights Watch, and other NGOs alleged that the Rome municipal government failed to provide alternative public housing to those in the group who qualified for it, including minors and refugees with legal status."

"In April, legislation was introduced to speed up asylum procedures and counter irregular migration, including by reducing procedural safeguards in appeals against rejected asylum applications. The new law failed to adequately clarify the nature and function of the hotspots set up by the EU and the government following agreements in 2015. Hotspots are facilities set up for the initial reception, identification and registration of asylum-seekers and migrants coming to the EU by sea. In its May report, the National Mechanism for the Prevention of Torture highlighted the continued lack of a legal basis and applicable norms regulating the detention of people in hotspots.

Also in May, the UN Human Rights Committee criticized the prolonged detention of refugees and migrants at hotspots. It also criticized the lack of safeguards against the incorrect classification of asylum-seekers as economic migrants, and the lack of investigations into reports of excessive use of force during identification procedures. In December, the UN Committee against Torture expressed concern about the lack of safeguards against the forcible return of people to countries where they could be at risk of human rights violations. (...)

In August, the authorities forcibly evicted hundreds of people, including many children, from a building in the centre of Rome. Many of them were recognized refugees who had been living and working in the area for several years. The authorities failed to provide adequate housing alternatives, leaving scores of people to sleep in the open for days, before they were violently removed by police in riot gear. Several

people were hurt by police using water cannons and batons. Some families were eventually rehoused temporarily outside Rome.”

“Following the recent security measures and the urban decorum regulations adopted by the Government, there have been repeated forced evictions, especially in cities, in the absence of alternative housing solutions. In August 2017, a violent intervention by police forces that was not preceded by adequate notice evacuated the building in Via Curtatone where more than 800 refugees of Eritrean origin had lived since 2013. During that conflict, a team from Médecins Sans Frontières was present in the square outside the building, offering psychological support and treating around 13 injured people, mostly women.

The increase in marginalisation and forced evictions causes the fragmentation of informal settlements and the establishment of small groups of migrants living in increasingly hidden places, where they are not only invisible, but also face deplorable living conditions, with men, women and children who cannot access the most basic goods. In Rome, MSF has recorded the presence of Italian citizens within informal settlements, as well as in the structured settlements, who share the same conditions of marginalisation as migrants. This is not an isolated case in Italy. (...)

Due to administrative barriers and despite the laws in force, migrants and refugees in informal settlements who possess a residence permit or otherwise, experience reduced possibilities of accessing medical treatments, beginning with general medicine. Hospital emergency services are increasingly becoming the only gateway to the Italian National Healthcare Service (SSN).

In Italy there are volunteers and activists who work for free to support migrants excluded from the reception system, facilitating their access to primary goods and care. However, in recent years many have been criminalised for this involvement.

In 2016 and 2017, MSF strengthened its commitment to supporting migrants in informal settlements. In Como and Ventimiglia, a psychological first-aid programme was created for populations in transit, together with a women's health intervention in Ventimiglia. In Rome, primary health care and psychological support activities were initiated in disused buildings where men, women and children live in disgraceful conditions. This is the case of many settlements in the area of Tor Cervara (Tiburtina), where hundreds of migrants and refugees live among abandoned buildings, disused factories and warehouses. They live without water, electricity and gas, often in rat-infested buildings surrounded by illegal landfills. In Bari and Torino, MSF has worked within occupied buildings, seeking to overcome the marginalisation of the residents by facilitating their access to National Healthcare Service facilities. MSF has also sustained and supports volunteers and associations in the border cities from Ventimiglia to Udine, donating materials, in particular, hygiene kits, blankets and sleeping bags.

The report confirms the estimate indicated in the first edition of *Fuori Campo*: there are at least 10,000 homeless people, among international and humanitarian protection permit holders and applicants, with limited or no access to basic goods and medical care. The distribution of the settlements is fragmented and widespread throughout the country.”

Dat MSF voorts nog aanstipt dat “Finally, very serious critical issues concern mental health services. In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Bolzano) there are significant shortcomings in the skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders.”

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot voldoende opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten, meer specifiek psychologische ondersteuning ondermaats is en een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord.

**

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Italië. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

2.3. Bespreking van het middel

2.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.3.1.1. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

2.3.1.2. Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

2.3.1.3. Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het

individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

2.3.1.4. In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

2.3.1.5. Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

2.3.1.6. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

2.3.1.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.3.1.8. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.3.1.9. Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

2.3.2.1. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

2.3.2.2. Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.3. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

2.3.3.1. Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.3.2. Waar verzoekende partij met referentie aan het Human Rights Watch, World Report 2018 - European Union, 18 Januari 2018 de moeilijke toegang tot de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming aanvoert wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat België een goed land is waar de mensen vriendelijk zijn. Verder verklaarde hij ook niet terug naar Italië te willen omdat hij in België meer vrienden heeft en dat die betrokkene vertelden dat de mensen in België vriendelijker te zijn. Desbetreffend merken we op dat deze specifieke verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortvloeit uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Italië. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen

werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Betreffende de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 04.06.2018 wensen we vooreerst op te merken dat er desbetreffend ook verwezen wordt naar verscheidene rapporten en documenten die vaak reeds gedateerd zijn (cfr. 2012-2013) en deze tevens ook niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd vermits het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, immers niet altijd de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten bewijst. De in de analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Zo wensen we eerst te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat hij reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Italië. Hij verklaarde in dit verband dat hij in Italië gedwongen werd om internationale bescherming te verzoeken. Hieromtrent benadrukken we dat betrokkene wel degelijk de keuze had om niet om internationale bescherming te verzoeken in Italië en daarbij de mogelijkheid had om het grondgebied van Italië weer te verlaten." (...) "Op basis van deze verklaring werd de terugname van betrokkene aan de Italiaanse instanties dan ook verzocht met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming inderdaad nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder benadrukken we dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming".

2.3.3.3. Verzoeker verwijst verder naar het AIDA, country report: Italy, 2017 update inzake de actuele situatie. Echter ook uit dit rapport kan niet blijken dat Dublin-terugkeerders geen toegang zou hebben tot de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming. De bestreden beslissing erkent dat uit het AIDA- als het OSAR-rapport kan afgeleid worden dat er zich "inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat" en "Daarnaast benadrukken we in dit verband ook dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Italië reeds geregistreerd werd, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek en de verklaringen van betrokkene, waardoor betrokkene niet opnieuw de gehele registratieprocedure zal moeten doorlopen.

2.3.3.4. Verzoeker bevindt zich aldus in de situatie waarbij hij tijdens de asielprocedure Italië vrijwillig verlaten heeft voordat een beslissing genomen werd. In geval van een stilzwijgend akkoord stelt het rapport in verzoekers situatie: *“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”*. Er kunnen in deze update geen elementen vastgesteld worden die de bevindingen in de bestreden beslissing op dit punt in een ander daglicht stellen. Integendeel verzoeker stelt zelf dat de Italiaanse autoriteiten hem in de asielprocedure hebben opgenomen of zoals de bestreden beslissing verzoeker citeert *“Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat hij reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Italië. Hij verklaarde in dit verband dat hij in Italië gedwongen werd om internationale bescherming te verzoeken”*. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk stellen dat hem de toegang tot de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming zal verhinderd worden.

2.3.3.5. Ten slotte stelt de bestreden beslissing nog *“We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat België een goed land is waar de mensen vriendelijk zijn. Verder verklaarde hij ook niet terug naar Italië te willen omdat hij in België meer vrienden heeft en dat die betrokkene vertelden dat de mensen in België vriendelijker te zijn. Desbetreffend merken we op dat deze specifieke verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortvloeit uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Italië. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld”*.

2.3.4. Verzoeker klaagt vervolgens over de algehele opvangomstandigheden in Italië. Hij verwijst in dit verband naar het AIDA, country report: Italy, 2017 update en het Human Rights Watch, World Report 2018 - European Union, 18 januari 2018 en het rapport USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2017 - Italy, 20 April 2018 en AI – Amnesty International: Amnesty International Report 2017/18 - The State of the World's Human Rights - Italy, 22 February 2018 waarin wordt gesteld dat de Europese lidstaten onvoldoende rekening houden met de problemen in Italië en een Dublintransfer naar Italië grote risico's inhoudt voor miskenning van de basisrechten en de opvangstandaarden. Verzoeker meent daaruit te kunnen besluiten dat hij, *“eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van homoseksuele verzoeker van internationale bescherming met een psychologische problematiek de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist”*.

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt inzake de opvangomstandigheden in Italië het volgende overwogen waarbij rekening wordt gehouden met de grote instroom van asielzoekers waarop ook verzoeker wijst:

“De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook naar de meer actuele situatie in Italië waarbij gesteld wordt dat de migratiedruk in Italië opnieuw toegenomen is. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de loutere bewering dat het aantal immigranten opnieuw fors is toegenomen niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Italië geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen.

(...)

“Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

(...)

Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur na indienen van een verzoek om internationale bescherming zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een verzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het verkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.

(...)

Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. Desbetreffend merken we op dat het beschreven rapport, zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden.

(...)

"Een andere bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport wordt ook aangehaald door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst en is een actualisatie van een rapport uit 2013. Het besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de

voorbij vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"* <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij als persoon die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Italië, als Dublinterugkeerder geen opvang zal krijgen in de zin van de Opvangrichtlijn omwille van een systeemfout.

2.3.5. Verzoeker wijst verder op zijn specifieke kwetsbaarheid waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. *"Dat verzoeker gedurende zijn persoonlijke onderhoud duidelijk de volgende gegevens heeft aangebracht: verzoeker is een homoseksuele asielzoeker, verzoeker heeft te kampen met een psychologische problematiek en wordt hiervoor opgevolgd in het gesloten centrum (stuk 2), verzoeker verbleef een lange periode in Libië (een land dat gekend staat voor de systematische praktijk van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling). Verzoeker heeft derhalve duidelijk naar voor gebracht dat hij een zeer kwetsbaar profiel heeft, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent te kunnen beweren. Verwerende partij heeft deze overwegingen immers geenszins in rekening gebracht. Dat de homoseksualiteit van verzoeker ervoor zorgt dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Dit brengt met zich mee dat er ook bepaalde vereisten zijn met betrekking tot opvang en medische voorzieningen. Dat vervolgens tevens zijn psychologische gezondheid ervoor zorgt dat bijkomende maatregelen getroffen moeten worden met betrekking tot de opvang, toegang tot medische diensten en behandeling van het dossier: "Adam verblijft sinds 26/06 in het gesloten asielcentrum in Steenokkerzeel en is sindsdien 3x door een arts gezien. Adam heeft vooral psychologische problemen waarvoor eerder reeds therapie werd voorzien via CARDA. Zij omschrijven Adam als een kwetsbaar persoon. Hij ervaart veel stress, maar is wel een intellectueel man en heeft symboliek en goede reflectie. Verdere psychologische begeleiding werd voorzien bij ons in het centrum. Adam geeft aan dat deze gesprekken hem helpen om eerdere trauma's te verwerken en wenst deze therapie verder te zetten."* (stuk 2 bij het verzoekschrift) *"Dat verwerende partij nalaat hiermee rekening te houden, ondanks het gegeven dat verzoeker dit specifiek heeft gemeld gedurende zijn gehoor"*.

2.3.5.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing erop wijst dat verzoeker in tegenstelling tot zijn bewering, niet minderjarig is. *"Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene geboren te zijn op 09.09.2001 waardoor hij door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige. Echter liet de Dienst Voogdij op 20.03.2018 voor betrokkene bij de Dienst Radiologie van het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-over-Heembeek (BE) een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: "op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat A. O. S. op datum van 20-03-2018 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2tal jaar een goede schatting is"*.

2.3.5.2. Verzoeker stelt dat *"dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan als asielzoeker, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen"*.

2.3.5.3. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker gehoord werd over de hindernissen voor een eventuele terugkeer naar Italië waar verzoeker *"verduidelijkte [verder wel] dat er niets mis was met Italië maar dat hij in België meer vrienden heeft en dat die hem vertelde dat de mensen in België vriendelijker zijn"*. Ook wordt ingegaan op de door verzoeker verklaarde psychologische problemen *"waardoor hij niet goed kan slapen en hij verklaarde hiervoor ook medicatie te hebben gekregen van de dokter in het opvangcentrum"*.

2.3.5.4. De bestreden beslissing heeft deze onderzocht en stelt dat er geen aanwijzingen zijn *“dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig”*.

Er wordt benadrukt dat “Dit wordt (...) ook aangetoond door de verklaringen van betrokkene vermits hij stelde in Italië behandeld te zijn geweest omwille van zijn ademhaling – en neusproblemen”.

Voorts wordt verwezen *“naar het voormelde AIDA rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent. In het rapport wordt ook duidelijk gesteld dat deze toegang tot de gezondheidszorg niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat tevens ook kandidaat vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg in het kader van het nationale systeem van gezondheidszorg in Italië. Zo maakt het rapport melding van enkele praktische en bureaucratische obstakels maar deze kunnen niet als systeemfouten worden beschouwd. Zo is het feit dat een taalbarrière een obstakel kan zijn geen exclusiviteit van Italië en geldt deze net zo goed voor andere lidstaten. Daarnaast krijgen verzoekers een gezondheidsverzekeringskaart (“tessera sanitaria”), die recht geeft op noodzakelijke medische bijstand, bij inschrijving bij de bevoegde diensten van hun verklaarde woonplaats. Het rapport meldt dat er in 2016 een achterstand was wat de afgifte van kaarten betreft, maar dat in 2017 geen melding meer werd gemaakt van dergelijk probleem. (p. 93-95)*

2.3.5.5. Waar verzoeker tijdens zijn gehoor ook verklaarde dat hij zijn land ontvluchtte omwille van zijn seksuele geaardheid stelt de bestreden beslissing dat redenen die slaan op het inhoudelijke karakter van het verzoek om internationale bescherming en de vraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht niet in overweging genomen worden in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld. Verzoeker meent dat *“de homoseksualiteit van verzoeker ervoor zorgt dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Dit brengt met zich mee dat er ook bepaalde vereisten zijn met betrekking tot opvang en medische voorzieningen”* doch licht dit niet nader toe. Ook het bij het verzoekschrift gevoegde medisch getuigschrift ter bevestiging van verzoekers aangehaalde psychologische moeilijkheden, voegt hierover niets toe.

2.3.5.6. De bestreden beslissing kan dan ook terecht stellen dat verzoeker *“dan ook niet aannemelijk [maakt] dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen”*.

2.3.5.7. Er zijn dan ook heden geen medische attesten of andere elementen aanwezig die aanleiding kunnen geven te besluiten *“dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest”*.

2.3.6. De Raad stelt aldus vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.3.6.1. De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport, up-to-date tot december 2016, met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook

naar het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe: *“Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien”*, Bern, augustus 2016, hierna het ‘SHF-rapport’ genoemd, dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublinterugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan. Voorts steunt de bestreden beslissing op het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *“L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *“Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *“Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”*, juli 2013; *“Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; *“Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”*, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa (*“Report of the fact-finding mission to Italy”*, 02.03.2017).

2.3.6.2. De Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn: het rapport van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*) van 2016; - het nieuwsbericht *“Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion”* van 19 oktober 2016. Verder vestigt de verwerende partij de aandacht op expansie van het SPRAR-netwerk, *country*”<http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-troughsprar-expansion>) en het rapport van de Danish Refugee Council.

2.3.6.3. Vervolgens wordt ingegaan op de verschillende vormen van opvang en tevens specifiek deze voor Dublinterugkeerders. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

2.3.6.4. Uit wat voorafgaat, blijkt afdoende dat de verwerende partij op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoekers betoog niet worden onderuit gehaald.

2.3.6.5. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.6.6. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Het steunt niet op een verkeerde feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk om verzoeker niet uitdrukkelijk als een kwetsbare persoon in de zin van artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet te beschouwen als gevolg van zijn homoseksualiteit of omwille van zijn ervaringen in Libië. Verzoeker, een meerderjarige jongeman, behoort als asielzoeker tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming

vereist. Hij kan echter niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties (EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

2.3.7. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten, noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

2.3.7.1. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

2.3.7.2. Noch het betoog van verzoeker, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

2.4. Het enige middel is op eerste zicht niet ernstig.

2.5. Er is niet voldaan aan een van de cumulatieve voorwaarden. Dit volstaat reeds om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. DECLERCK